

E. B. SLEDGE

**RĂZBOIUL
DIN PACIFIC**

ÎN PELELIU ȘI OKINAWA

Memoriile unui soldat

Traducere din limba engleză de Mihaela Doagă

Prefață la ediția în limba română de Petre Otu

CORINT
BOOKS

—2019—

Prefață la ediția în limba română

Cititorul are în față o lucrare despre al Doilea Război Mondial, cel mai mare conflict militar pe care l-a cunoscut omenirea, numit și „Marele Război”, spre a-l deosebi de celelalte considerate mult mai modeste. Confruntările, distrugerile și pierderile umane au depășit cu mult dimensiunile celui din anii 1914-1918.

A durat șase ani și o zi (2 194 de zile), respectiv între 1 septembrie 1939 și 2 septembrie 1945, și a atras în vâltoarea lui 61 de state, cu o populație de 1,7 miliarde de oameni, reprezentând trei sferturi din populația globului din acel moment. Principalele teatre de război au fost Oceanul Atlantic, Europa Apuseană și Răsăriteană, Marea Mediterană, Africa de Nord, Orientul Mijlociu, Oceanul Pacific, Asia de Sud-Est și China. Operațiunile militare s-au desfășurat pe teritoriile a 40 de state, însumând o suprafață de 22 milioane km².

Numărul mobilizațiilor, al celor chemați sub arme, s-a ridicat, după unele statistici, la peste 110 milioane de oameni (dintre care 60 de milioane participanți direct la lupte), cu 40 de milioane mai mulți decât în anii Primului Război Mondial. Pierderile umane au fost uriașe, după unele estimări, cel puțin 50 de milioane de oameni murind în cei șase ani de război, dintre care 20 de milioane de militari și 30 de milioane de civili.

Despre această închețare de proporții nemaîntâlnite s-a scris enorm în deceniile care au urmat încheierii lui, astfel că s-a acumulat o bibliografie imensă. Apare firesc întrebarea: Ce informații relevante, ce detalii suplimentare ar putea aduce o nouă carte

despre conflictul mondial de la mijlocul secolului al XX-lea? Mai ales că autorul lui nu este nici om politic, implicat în decizii majore, nici diplomat care să cunoască toate dedesubturile care au generat o asemenea erupție de violență, nici general care a condus mari unități și ar putea oferi interpretări noi de ordin strategic și tactic, nici ofițer de stat-major care a croit planuri de operațiuni, nici lucrător în serviciile de informații, capabil să aducă noutăți ale confruntării din umbră etc.

Autorul este un simplu combatant în infanteria marină, o categorie de elită în cadrul Forțelor Armate ale Statelor Unite ale Americii, iar mărturia lui, mă grăbesc să spun acest lucru, este extraordinară. Aprecierea nu este una de circumstanță, iar cititorul care va avea răbdarea să o parcurgă integral va fi cutremurat și ar putea avea impresia unui roman de aventuri, de înaltă calitate artistică. Numai că nu este o ficțiune, ci realitatea hâdă, atroce, animalică a ceea ce înseamnă războiul dus cu mijloacele moderne puse la dispoziție și perfecționate de revoluția industrială. Conflictele mondiale din prima jumătate a secolului al XX-lea au fost totale, apropiindu-se destul de mult de războiul absolut, teoretizat remarcabil de Carl von Clausewitz în celebra sa lucrare *Despre război*. Iar descoperirea și utilizarea armei nucleare a făcut translația din sfera teoretică în cea practică, dimensiunile fiind apocaliptice.

Eugene Bondurant Sledge (E.B. Sledge) este numele autorului, iar colegii l-au poreclit „Sledgehammer” („Barosul”), deși constituția sa fizică era mai degrabă modestă. Inițial a dorit să devină ofițer și a urmat timp de un an un program de formare ad-hoc. L-a părăsit la sfârșitul anului 1943 și s-a înscris în infanteria marină ca simplu soldat. După o perioadă de instrucție dură, chinuitoare pe alocuri, dar care s-a dovedit salutară pe câmpul de luptă, a fost încadrat în Compania K, Batalionul 3, Regimentul 5 Infanterie Marină, Divizia 1 Infanterie Marină, mai simplu spus K/3/5.

Marea sa unitate a participat la două operațiuni importante din teatrul de acțiuni militare din Pacific, unde principalii beligeranți au fost SUA și Japonia: Peleliu (*Stalemate II*; 15 septembrie-25 noiembrie 1944) și Okinawa (*Iceberg*; 1 aprilie-22 iunie 1945).

Operațiunile din acest areal, desfășurate în cele trei medii (maritim, aerian și terestru), relativ puțin cunoscute de europeni, inclusiv de români, au avut caracteristici distincte față de confruntările din alte regiuni. În efortul lor de a învinge Imperiul nipon și a-i distruge „Sfera de coprosperitate”, creată rapid la sfârșitul anului 1941 și prima parte a anului 1942, armata americană a practicat, după Bătălia de la Midway (4-7 iunie 1942), care a schimbat raportul de forțe între cei doi beligeranți, așa-numitele „sărituri strategice”, respectiv atacul și cucerirea succesivă a insulelor din Pacificul de Sud-Vest și Central. Unele dintre ele au fost ocolite, lăsate să se „veștejească”, fiind anihilate ulterior. N-a fost cazul și celor două insule în care E.B. Sledge a luptat. Prima dintre ele, Peleliu, deși foarte mică, a făcut parte din planul lui Douglas MacArthur de a-și consolida flancul drept în încercarea de a cuceri Filipine. Divizia 1 Infanterie Marină a înregistrat aici pierderi masive, decizia lui MacArthur fiind mai mult decât discutabilă.

A doua insulă avea o importanță strategică aparte, Okinawa fiind proiectată a deveni principală bază pentru asaltul final asupra adversarului, întrucât era situată la 550 km de marile insule care formează arhipelagul nipon. De aceea, cuantumul forțelor mobilizate de SUA a fost foarte mare, creându-se o nouă armată, a 10-a, comandată de generalul Simon B. Buckner, ce avea să fie ucis în cursul bătăliei, care avea șapte divizii (patru de infanterie și trei de infanterie marină), la care s-a adăugat una de rezervă. Totalul forțelor de asalt se ridica la 170 000 de combatanți și 115 000 trupe de întreținere.

Bătălia pentru Okinawa a durat circa trei luni de zile, iar confruntările au fost foarte dure, fapt reflectat și de marile pierderi ale celor doi beligeranți. Japonezii au înregistrat aproape 110 000 de morți și 7 400 de prizonieri, o cifră foarte mare ținând cont de faptul că prizonieratul era considerat o dezonoare în armata niponă. La rândul lor, americanii au avut 11 174 de morți, din care 3 561 au fost din rândul infanteriștilor marini. A fost cea mai grea pierdere pentru americani în Războiul din Pacific. La acestea se adaugă drama populației locale, cifrată la circa 450 000 de oameni, dintre care, după unele estimări, aproape o treime au fost uciși.

E.B. Sledge nu este interesat de calculele strategice, apanajul Înaltelor Comandamente sau de aspectele tactice ale confruntărilor la care a luat parte. Combatant de primă linie în secția de mortiere a companiei K, el scrie „povestea lui” în aceste două crâncene confruntări. O face într-o manieră expresivă, directă, fără a recurge la înflorituri stilistice sau alte mijloace menite să capteze atenția și interesul cititorului.

Cu toate acestea, experiența sa este copleșitoare, iar drama luptătorului confruntat clipă de clipă cu spectrul morții este impresionantă. În iadul confruntărilor, important este să supraviețuiești, iar din această perspectivă trebuie să ucizi adversarul rapid și eficient. Alternativa este să te ucidă el pe tine, expresie tragică a principiului acțiunii și reacțiunii, o lege de fier a oricărui conflict armat din vechime până în zilele noastre.

Referindu-se la confruntarea de la Peleliu, autorul scrie pe aceeași linie: „Pentru cei prinși sub tăvălug, însă, războiul era un infern plin de orori din care părea din ce în ce mai puțin probabil să scapi pe măsură ce numărul de victime creștea și luptele se prelungeau la infinit. Timpul nu mai avea nicio noimă; viața nu mai avea nicio noimă. Lupta aprigă pentru supraviețuire din abisul din Peleliu ne-a măcinat spoiala de civilizație și ne-a transformat pe toți în sălbatici.”

O îndeletnicire neobișnuită, larg răspândită printre infanteriștii marini, dar nu numai, era jefuirea cadavrelor pentru obținerea de „suveneruri”. Cele mai căutate erau săbiile, pistoalele, cuțitele de harakiri. „La astfel de acte de cruzime incredibile”, notează E.B. Sledge, „se pot deda oameni cumsecade când sunt siliți să trăiască precum animalele în lupta pentru supraviețuire, pândiți de moarte violentă, spaimă, tensiune, epuizare și mizeria care caracterizează luptele de infanterie”. Dacă pentru combatanți „suvenerurile” aveau o valoare simbolică, goana după ele a celor din spatele frontului era o ocupație comercială, respinsă net de cei din linia întâi. La rândul lor, nu în puține cazuri, japonezii mutilau cadavrele, ceea ce sporea sentimentele de înverșunare, de ură împotriva acestora.

Și totuși, în aceste clipe de coșmar apar momente de umanitate în care este implicat și autorul. Extragerea dinților de aur ai inamicilor uciși era destul de răspândită între soldații americani. O asemenea tentativă are, la un moment dat, și E.B. Sledge, dar un camarad, care nu-și pierduse total simțul de omenie, îl oprește și îi arată inutilitatea.

În toiul luptelor din Okinawa, autorul primește o scrisoare de la părinți, prin care este anunțat că Deacon, scumpul lui cocker spaniel, fusese lovit de o mașină, se târâse până acasă și murise în brațele tatălui. „Aici, sub tirul susținut, care se auzea din față, înconjurat de moarte și suferință”, mărturisește E.B. Sledge, „am început să plâng de-a binelea pentru că Deacon murise”. Era nostalgia adolescenței, a timpurilor normale, de pace.

Ura față de inamic este dublată de solidaritatea grupului, element esențial pentru supraviețuire și pentru obținerea victoriei. Autorul descrie curajul aparte al brancardierilor pentru salvarea răniților, spiritul de întraajutorare între camarazi în situații-limită și respectul față de alte categorii de luptători.

Ca simplu soldat, E.B. Sledge are păreri împărțite despre ofițeri, categorie din care el a refuzat să facă parte. Pe unii i-a considerat eroi, așa cum a fost comandantul companiei, căpitanul Andrew A. Haldane, căruia îi este dedicată și cartea. Moartea lui i-a zguduit pe toți, el fiind considerat, pe bună dreptate, cel mai bun ofițer de infanterie marină pe care l-a cunoscut. Pe alții îi tratează ca fanfaroni, fără simțul realității câmpului de luptă, așa cum a fost Mac, noul comandant al secției de mortiere după operațiunea din Peleliu.

Trăind infernul confruntărilor din Peleliu și Okinawa, E.B. Sledge atacă și discursul „patriotismului de paradă” al politicienilor și ziariștilor despre curajul și vitejia soldaților care își dau viața pentru gloria patriei, neștiind mai nimic despre condițiile inumane în care aceștia au fost obligați să acționeze.

Cartea aduce în discuție și raporturile asimetrice dintre front și cei din spatele acestuia, fenomen întâlnit în mai toate conflictele majore din ultimele două secole, deși în cele două războaie

mondiale distincția s-a estompat considerabil. Cei rămași acasă nu puteau să înțeleagă drama combatanților din prima linie, iar veteranii întorși la viața civilă aveau mari dificultăți de a se readapta la timpurile normale. Inclusiv autorul a trăit „șocul posttraumatic” al adaptării la viața civilă, amintirile din infernul confruntărilor rămânându-i pentru totdeauna întipărite în memorie.

În plină bătălie pentru cucerirea insulei Okinawa, a sosit vestea capitulării Germaniei (8-9 mai 1945), dar evenimentul nu a generat explozii de bucurie, el fiind întâmpinat cu răceală, întrucât sfârșitul războiului în Europa nu îmbunătățea cu nimic situația militarilor americani, nevoiți să continue lupta împotriva unui inamic pentru care capitularea era ultima soluție.

Așa cum s-a arătat în istoriografie, experiența traumatizantă din Okinawa a reprezentat unul dintre motivele care au determinat ca administrația de la Washington să lanseze cele două bombe nucleare de la Hiroshima și Nagasaki, lumea intrând astfel în era atomică. Ele au salvat viața a zeci de mii de militari americani. Combatanții Războiului din Pacific își puneau, însă, întrebarea: De ce a fost nevoie de această dramă cumplită, dacă SUA dispuneau de un mijloc care putea să le curme mai devreme suferințele?

„Povestea” lui E.B. Sledge, făcută publică în memoria camarazilor alături de care a luptat, este o mărturie cutremurătoare a „nebuniei” războiului, a atrocităților, a ororilor pe care acesta le generează. Experiențele descrise cu precizia unui chirurg par ireale, greu de acceptat pentru cei mai mulți, dar imposibil de ocolit.

O lucrare aparte, rară, a unui militar din linia întâi, greu de citit, foarte dură prin faptele și trăirile relatate, dar care confirmă, o dată în plus, că umanitatea se află permanent sub spectrul urii și al confruntării. Nu întâmplător anticii le-au personificat în Eris, zeița discordiei, și Ares sau Marte, zeii cunoscuți ai conflictului armat. Iar proverbul venit tot din vechime – *Pacea este visul înțelepților, iar războiul, istoria oamenilor* – rămâne mereu actual.

Capitolul 3

Mergem în Peleliu

Spre sfârșitul lui august, ne-am încheiat instrucția. În jurul datei de 26, Compania K s-a îmbarcat în LST (*Landing Ship, Tank*) 661¹ spre a porni într-o călătorie care avea să se încheie trei săptămâni mai târziu pe plaja din Peleliu.

Toate companiile de pușcași repartizate să ia parte la atacul asupra insulei Peleliu au făcut această călătorie într-o navă tip LST care transporta tancurile amfibii ce aveau să poarte trupele pe uscat. Pe nava noastră nu exista destul spațiu pentru compartimente ca să găzduiască toți membrii companiei, așa că șefii de pluton au tras la sorți locurile disponibile. Secția de mortiere a avut noroc. Am fost repartizați într-un compartiment din teuga navei, cu intrare pe puntea principală. Membrii altor plutoane au trebuit să se instaleze cum au putut mai bine pe puntea principală, în jurul și pe dedesubtul echipamentului și bărcilor de debarcare fixate acolo.

¹ LST-urile erau un tip de ambarcațiuni amfibii cu pescaj mic dezvoltate chiar înaintea celui de-al Doilea Război Mondial. O navă LST putea să intre cu botul direct pe plajă și apoi să descarce vehiculele pe care le transporta prin ușile mari tip benă care alcătuiau prova navei când erau închise. Sau, cum a fost cazul în Peleliu, LST-urile puteau să debarce pe mare tancurile amfibii care purtau trupele. Modele avansate de LST-uri sunt folosite și acum de flota americană (n. a.).

Odată îmbarcați, am ridicat ancora și am pornit-o țintă spre Guadalcanal, unde divizia organiza manevre în zona Tassafaronga. Zona respectivă n-avea prea multe în comun cu plajele pe care trebuia să ajungem noi în Peleliu, dar timp de câteva zile am făcut exerciții de debarcare cu tancurile amfibii cu efective mai mari și mai mici.

Câțiva din veteranii Campaniei din Guadalcanal au dorit să viziteze cimitirul de pe insulă ca să-și aducă omagiile camarazilor uciși în timpul primei campanii a diviziei. Veteranilor pe care îi cunoșteam eu nu li s-a permis să meargă la cimitir și asta a stârnit nemulțumiri și resentimente îndreptățite din partea lor.

Între exercițiile de instrucție, unii dintre noi au explorat zona plajei și ne-am uitat la epavele eșuate ale ambarcațiunilor japoneze – șlepuri de debarcare, nava de transport trupe *Yamazuki Maru* și un submarin de două persoane. Unul dintre veteranii din Guadalcanal ne-a spus cât de neputincioși se simțiseră stând retrași între dealuri și privind întăririle japoneze care se revărsau nestăvilite pe țărnam în perioada sumbră a campaniei când Marina japoneză deținea poziția de superioritate în Insulele Solomon. Numărul considerabil de copaci distruși și scheletele omenești pe care le-am descoperit în desișul din junglă rămăseseră ca mărturie a luptelor din anii anteriori.

Aveam și momente mai relaxate. În fiecare după-amiază, când tancurile amfibii ne duceau înapoi la LST, dădeam fuga în compartimentele noastre, ne lăsam echipamentul, ne dezbrăcam și coboram pe puntea pentru tancuri. Odată ce se îmbarcau toate tancurile amfibii, comandantul navei ne lăsa foarte îndatoritor ușile de la prova deschise și rampa lăsată, ca să putem înota în apele albastre ale Canalului Sealark (cunoscut sub numele mai adecvat de golful Iron Bottom¹ din cauza

¹ În traducere aproximativă: „Fund de oțel” (n. tr.).

tuturor navelor care se scufundaseră acolo în timpul Campaniei din Guadalcanal). Plonjam, înotam și ne bălăceam în apa minunată ca niște băiețandri și, vreme de câteva ore care treceau ca gândul, uitam de ce eram acolo.

Cele 30 de nave LST care transportau companiile de asalt ale Diviziei 1 Infanterie Marină au ridicat într-un final ancora în dimineața zilei de 4 septembrie, spre a străbate distanța de aproape 3 380 km până în Peleliu. Drumul s-a dovedit lipsit de incidente. Marea era calmă și doar o dată sau de două ori s-a pornit vijelia.

În fiecare dimineață, după ce mâncam, mai mulți dintre noi ne postam la capătul punții, la pupa, să urmărim spectacolul oferit de sergentul de artilerie Haney. Îmbrăcat în pantaloni scurți de uniformă, cu jambiere și bocanci, Haney parcurgea ritualul de curățare a puștii și exercițiile de baionetă. Nu scotea baioneta din teacă și folosea un montant de parapet îmbrăcat în pânză care cobora din suprastructura navei pe post de inamic. Nu se compara cu un baston care să-i pareze loviturile, dar Haney nu se lăsa demoralizat de asta. Cam o oră își vedea de treabă, cu monolog cu tot, în timp ce zeci de membri ai Companiei K leneveau pe colaci de funie și pe alte echipamente, fumând și stând de vorbă. Uneori se încingea o partidă înversunată de pinacle aproape la picioarele lui. Îi ignora complet pe jucători, la fel cum îl ignorau și ei. Din când în când, apărea câte un marinar care se uita uluit la Haney. Mai mulți m-au întrebat dacă era „asiatic”. Le-am spus că nu, era doar ceva tipic pentru unitatea noastră. Atunci se holbau la mine cum se holbaseră la Haney.

Mereu am avut senzația că marinarii ne considerau un pic țicniți, luați sau nesăbuiți pe noi, infanteriștii marini. Poate că așa și era. Dar poate că trebuia să ne cultivăm o atitudine de nepăsare ca să rămânem întregi la minte în ciuda a ceea ce ne aștepta.

Cu excepția ofițerilor, noi ceilalți nu știam mare lucru despre natura insulei care era obiectivul nostru. În timpul unei prelegeri care ni se ținuse în Pavuvu, aflasem că trebuie să cucerim Peleliu ca să-i securizăm flancul drept generalului Douglas MacArthur în perspectiva invaziei Filipinelor și că avea un aerodrom bun pe care MacArthur se putea baza. Nu-mi amintesc când am auzit numele insulei, deși ni s-au arătat hărți în relief și machete în timpul prelegerilor. (Avea un nume plăcut auzului, Pel' e liu.) Deși scrisorile pe care le trimiteam din Pavuvu erau cenzurate atent, s-ar părea că ofițerii noștri nu voiseră să-și asume riscul ca vreunul din noi să scrie codificat că ne pregăteam să atacăm o insulă numită Peleliu. Dar, după cum mi-a spus ulterior un amic, nimeni din cei rămași acasă n-ar fi știut unde s-o caute pe hartă oricum.

Arhipelagul Palau, extremitatea vestică a Insulelor Caroline, este alcătuit din mai multe insule mari și peste o sută de insule mai mici. Cu excepția insulei Angaur la sud și a câtorva atoli mici la nord, întregul grup e înconjurat de un recif de corali. La aproximativ 800 km spre vest se află coasta sudică a Filipinelor. La sud, cam la aceeași distanță, se află Noua Guinee.

Peleliu, aflat chiar la intrarea în reciful Palau, are forma unui clește de homar, întins pe două fâșii de uscat. Jumătatea sudică se întinde spre nord-est, urcând de la o porțiune de șes la o învolburare de insulițe de coral și zone de uscat care apar și dispar odată cu marea, acoperite de un desiș de mangrove. Brațul nordic, mai lung, e dominat de masivele paralele de corali ale muntelui Umurbrogol.

De la nord la sud, insula măsoară aproape 10 km în lungime și în jur de 3 km în lățime. Pe secțiunea largă de la sud, preponderent teren neted, japonezii construiseră un aerodrom care avea oarecum forma cifrei „4”. Masivele și aproape toată suprafața insulei, cu excepția aerodromului, erau bogat împădurite; nu erau decât petice sporadice de palmieri sălbatici și porțiuni acoperite cu iarbă. Desișul ascundea atât de eficient adevărata

natură a terenului, încât fotografiile aeriene și fotografiile făcute de submarinele americane înaintea Zilei Z nu le-au dat ofițerilor de informații niciun indiciu privind caracterul său neuniform.

Reciful înșelător care mărginea plajele unde urma să debarcăm și masivele de corali din interiorul insulei, extrem de bine apărate, au însemnat că, în invazia insulei Peleliu, ne-am confruntat cu o combinație a problemelor din Tarawa și Saipan. Reciful, măsurând peste 540 m în lungime, era cel mai redutabil obstacol natural. Din cauza lui, echipamentul și trupele care urmau să atace au trebuit să fie transportate în tancuri amfibii; bărcile Higgins nu puteau face față coralului dur și adâncimii fluctuante a apei.

Înainte de a pleca din Pavuvu, ni se spusese că Divizia 1 Infanterie Marină va primi un efectiv de 28 000 de oameni ca întăriri pentru atacul asupra insulei Peleliu. După cum știam toți cei fără grade, însă, mulți dintre cei care intrau la „întăriri” nu aveau nici instrucția, nici echipamentul necesar spre a participa activ la luptă. Erau specialiști care se alăturau diviziei spre a implementa procesul de debarcare și aprovizionarea, lucrând pe nave și apoi pe plaje. Nu aveau să ia parte la luptă.

Când am pornit spre Peleliu, Divizia 1 Infanterie Marină avea un efectiv de 16 459 de oameni, ofițeri și subordonați deopotrivă. (1 771 au rămas în spatele frontului, în Pavuvu.) Doar vreo 9 000 de persoane din cele trei regimente de infanterie erau infanteriști. Agenții de informații estimau că vom înfrunta peste 10 000 de japonezi în Peleliu. Principala temă de conversație între noi era compararea acestor desfășurări de forțe.

— Hei, fraților, locotenentul tocmai mi-a zis că Divizia 1 o să fie cea mai mare divizie de infanterie marină care a debarcat până acum. Spune că avem întăriri cum n-am mai avut până acum.

Un veteran care tocmai își curăța pistolul calibru .45 și-a ridicat privirea și i-a zis:

— Băiete, ce te-a mai aburit mucosul ăla de locotenent!

— De ce?

— Gândește-te și tu, amice. Sigur, avem Regimentul 1, Regimentul 5 și Regimentul 7 Infanterie Marină, ei îs infanteria. Regimentul 11 Infanterie Marină sunt artileria. Unde naiba sunt toți ăia care ar trebui să fie „întăririle”? I-ai văzut? Cine naiba sunt și unde naiba sunt?

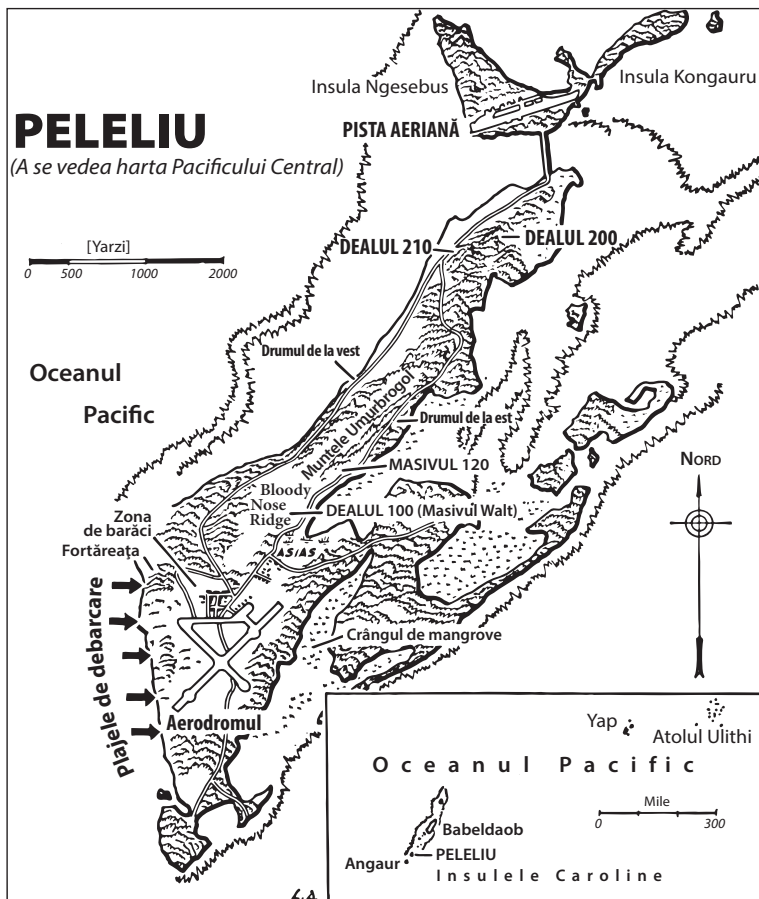
— Nu știu, eu doar vă zic ce mi-a zis locotenentul.

— Păi, îți spun eu cine sunt „întăririle”. Toți îs ce numesc ei specialiști și nu-s infanteriști marini pe bune. Ține minte, frate. Când o fi treaba mai nasoală și noi o să încercăm să scăpăm cu viață printre gloanțe și obuze, afurisiții ăia de specialiști o să stea cu mâinile în sân la PC (punctul de comandă) pe plajă, trimițând scrisori despre ce coșmar e războiul. Și cine o să aibă victime la greu și cine o să-și piardă toți oamenii luptând cu gălbejiții? Regimentul 1, Regimentul 5 și Regimentul 7 Infanterie Marină o să și-o ia, iar Regimentul 11 o să piardă și el câțiva oameni. Trezește-te, băiete, mucoșii ăștia de locotenenți nu fac cât o ceapă degerată. Când începe să se tragă, subofițerii fac legea.¹

Z minus 1

Pe 14 septembrie 1944, după cină, eu și un camarad stăteam rezemați de balustrada navei LST 661 și vorbeam despre ce o să facem după război. Am încercat să par relaxat cu privire la ziua care urma, ca și el. Poate c-am reușit să ne amăgim unul

¹ În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, strategii unităților amfibii au apreciat că un raport de forțe sigur între atacatori și forțele de apărare într-o operațiune amfibie era de trei la unu. Pentru liderii campaniei din Peleliu, efectivul total de 30 000 oferea o margine sigură în raport cu japonezii. Deși cel puțin un comandant de regiment – re-dutabilul colonel Lewis B. („Chesty”) Puller – a atras atenția asupra dezechilibrului dintre forțele efective de luptă, comandantul diviziei, generalul-maior William H. Rupertus, și echipa acestuia au considerat că temerile lui erau neîntemeiate (n. a.).

pe celălalt și pe sine un pic, dar nu cine știe ce. În timp ce soarele asfințea la orizont și lumina reflectată în marea ca oglinda dispărea, m-am gândit la cât de frumoase erau apusul de soare în Pacific. Erau încă și mai frumoase decât cele din golful Mobile. Deodată un gând m-a izbit în plin. Oare aveam să mai fiu în viață să văd apusul a doua zi? Aproape că m-au lăsat genunchii și m-a inundat panica. M-am prins de balustradă și am încercat să par interesat de conversație.

Cuprins

<i>Prefață la ediția în limba română de Petre Otu</i>	5
<i>Cuvânt-înainte</i>	13
<i>Prefață</i>	15
<i>Introducere</i>	17
Partea întâi – PELELIU: O BĂTĂLIE UITATĂ	31
<i>Cuvânt-înainte la Partea întâi</i>	33
Capitolul 1 – <i>Formarea unui infanterist marin</i>	35
Capitolul 2 – <i>Ne pregătim de luptă</i>	51
Capitolul 3 – <i>Mergem în Peleliu</i>	92
Capitolul 4 – <i>Ne avântăm în infern</i>	108
Capitolul 5 – <i>O nouă operațiune amfibie</i>	173
Capitolul 6 – <i>Vitejii căzuți în luptă</i>	204
Partea a doua – OKINAWA: VICTORIA FINALĂ	247
<i>Cuvânt-înainte la Partea a doua</i>	249
Capitolul 7 – <i>Odihnă și recuperare</i>	251
Capitolul 8 – <i>Preludiu la invazie</i>	271
Capitolul 9 – <i>Amânarea sentinței</i>	288
Capitolul 10 – <i>Coborâm în abis</i>	314
Capitolul 11 – <i>Șoc și explozii</i>	335
Capitolul 12 – <i>Noroși și viermi</i>	354
Capitolul 13 – <i>O breșă</i>	384
Capitolul 14 – <i>După Shuri</i>	413
Capitolul 15 – <i>Sfârșitul calvarului</i>	443
Anexă – <i>Panoul de onoare. Veteranii din Peleliu rămași în K/3/5 la sfârșitul Bătăliei din Okinawa</i>	462
<i>Bibliografie</i>	463
<i>Mulțumiri</i>	466
<i>Index</i>	469